

[Qvist Hansen.]

at blive chef for det danske sindssyge-
væsen i dag. Hvilke muligheder ligger
der ikke på den arbejdsmark, gødet af tal-
rige ærgrelser og spildte muligheder.“

Og overlægen sluttede med at nævne
nogle af de krav, der kunne og måtte stilles
til sindssygeværnet. Men selvom man ud-
nævner en ny direktør, selvom man sætter
en anden mand på denne post, kan han ikke,
hvis man ikke samtidig stiller midler til
rådighed, gennemføre de forbedringer, som
alle er enige om burde og skulle gennem-
føres, og så er det revnende ligegyldigt,
hvad direktøren hedder, og hvornår han
er trådt til — uden de nødvendige midler
kan han aldrig nogensinde gennemføre de
forbedringer, som skal gennemføres.

Jeg vil derfor gerne spørge den højtærede
indenrigs- og boligminister: Kan man fort-
sat fra regeringens og fra rigsdagens side
forsvare disse rent ud sagt skandaløse for-
hold, der er på vore sindssygehospitalet?
Kan man fortsat henvise til, at riget har ikke
råd til det, riget fattes penge? Kan man ikke
gennemføre disse forbedringer, fordi de vil
koste en kolossal masse penge? Kan man
blive ved at indtage det standpunkt, man
har gjort, at finde sig i alle de angreb, der
såvel fra embedsmænd indenfor sundheds-
styrelsen, fra pårørende til patienter og fra
mange andre rettes mod vore sindssygeho-
spitalet og vort sindssygeværnet, uden at man
gør offentligheden opmærksom på, at skal
alle disse forandringer, som lægevidenska-
ben påpeger er nødvendige, gennemføres,
må det danske samfund være klar over,
hvad det koster, og så må det være klar til
at betale de penge, det koster. Det fore-
kommer mig, at man med den tavshed,
hvormed alle disse angreb er mødt, har
placeret sig på en meget, meget uheldig
måde, og det forekommer mig, at den højt-
ærede indenrigs- og boligminister skylder
det danske samfund et svar på disse angreb
og skylder en motivering for, at man ikke
har råd til og ikke kan ofre flere penge på
det alter, der hedder danske sindssyge-
hospitalet.

Må jeg have lov til at nævne f. eks. sinds-
sygehospitalet i Vedsted. I det sindssygeho-
spital, der er indrettet i den gamle dansk-
tyske jernbanegrænsstation, har man den
dag i dag ikke centralvarme; man har kak-

kelovne i hver eneste patientstue, og man har
kakkkelovne i hvert eneste funktionær-værel-
se. Det vil sige, at personalet der skal vandre
rundt og låse hver enkelt kakkkelovn op og
fyre flere gange om dagen og låse kakkkel-
ovnen igen af hensyn til patienterne. Det er
oldnordiske forhold, som man ikke kan for-
lange, at sygeplejersker og andre skal ar-
bejde under — et arbejde, de flygter fra,
såsnart de har en chance for at blive ansat
på et hospital, der er mere moderne ind-
rettet.

Må jeg nævne sindssygehospitalet i Vi-
borg. Her anvender man endnu den dag i
dag den bygning, der for mange år siden blev
kasseret som utidssvarende til tugthus.
Den var altså ikke god nok til de menne-
sker, der dengang blev dømt til så og så
mange års tugthus. Man byggede den nu-
værende straffeanstalt i Horsens, men den
gamle bygning er den dag i dag god nok
til sindssyge mennesker, der skal i kur og
pleje. En kendsgerning er, at før den lov
om bygning af et nordjysk sindssygehospi-
tal, som er blevet vedtaget her efter lange
og trange debatter, er ført ud i livet, kan
man ikke løse spørgsmålet i Viborg. For at
flytte de patienter, der lever under de for-
tvivlende forhold i disse gamle kasserede byg-
ninger, skal man have bygget det nordjyske
sindssygehospital, således at patienterne kan
flyttes fra Viborg over til det nye hospital,
og så kan det gamle tugthus rives ned, og
der kan bygges nye og tidssvarende byg-
ninger.

Jeg har sagt dette, fordi det forekommer
mig, at alle de angreb, der har været rettet
mod direktoratet, mod ledelsen — angreb
som også indirekte falder tilbage på det
tilsynsråd, der er nedsat og valgt af den dan-
ske rigsdag —, må tilbagevises, og det må
være den højtærede indenrigs- og bolig-
minister, der som ansvarlig minister for
dette foretagende tilbageviser alle disse
angreb og gør den danske befolkning og de
embedsmænd indenfor sindssygeværnet, som
stadigvæk angriber dette, opmærksom på,
at det koster penge og koster mange penge
at gennemføre disse forandringer. Enten
må ministeren sige, at disse penge kan og vil
den nuværende regering ikke være med til
at skaffe, eller også må ministeren sige: vi er
klar over, at disse forhold ikke mere kan
opretholdes; der må findes en udvej, så de